

Rozbudowa amerykańskiego potencjału militarnego

TOKIO, MOSKWA PAP. Rejon Azji i Oceanu Spokojnego odgrywa ważną rolę w planach strategicznych Waszyngtonu. W strefie Oceanu Spokojnego USA dysponują 12 dużymi bazami morskimi i 12 lotniczymi. Znajdują się one w Japonii, Korei Południowej i na Filipinach. Niektóre z nich są przystosowane do stacjonowania środków przenoszenia broni jądrowej. Niedawno — jak wiadomo — do rozmieszczonych w tym rejonie amerykańskich środków jądrowych włączono też zmodernizowany okręt liniowy VII Floty USA „New Jersey”, wyposażony w pociski manewrujące dalekiego zasięgu, w tym także atomowe.

W OKRESIE najbliższych 5 lat Pentagon zamierza rozmieścić na okrętach stacjonujących na wodach wokół Wysp Japońskich ponad 400 pocisków manewrujących, z których 1/3 będzie wyposażona w głowice jądrowe.

Zamierza się także wyposażyć w pociski manewrujące inne jednostki VII Floty USA, która stacjonuje w zachodniej części Oceanu Spokojnego. Po roku 1984 pociski manewrujące z głowicami atomowymi zostaną też zainstalowane na amerykańskich łodziach podwodnych, operujących w tym rejonie. Pentagon rozważa także plany rozmieszczenia w 1986 r. na terytorium Japonii i Korei Południowej pocisków manewrujących dalekiego zasięgu, wystrzeliwanych z ładu.

Sekretarz KC PZPR H. Bednarski — w Szczecinie

WCZORAJ w Szczecinie przebywał sekretarz Komitetu Centralnego PZPR Henryk Bednarski. Rano złożył wizytę w Fabryce Kabli „Żałom”, gdzie zwiedził ośrodek pracy ideowo-wychowawczej KZ partii zapoznając się z działalnością propagandowo-szkoleniową, oraz odwiedził wydziały produkcyjne fabryki.

Sekretarz KC PZPR H. Bednarski przebywał również na placu budowy ośrodka prasowo-poli-graficznego, zapoznając się z projektem tej ważnej dla regionu inwestycji i przebiegiem realizacji.

H. Bednarski złożył także wizytę w szczecińskim ośrodku radiowo-telewizyjnym.

Rok szkolenia partyjnego 1984/85 rozpoczęły

Wyróżnienia lektorów

WCZORAJ w KW PZPR odbyła się uroczysta, wojewódzka inauguracja roku szkolenia partyjnego 1984/85, w której wziął udział sekretarz KC PZPR Henryk Bednarski.

W trakcie uroczystości wojewoda szczeciński wręczył medal „Gryfa Pomorskiego” lektorowi KW PZPR Janowi Kani

(Dokończenie na str. 2)

„DZIECIŃSTWO BAMBÉ” — austriackiego pisarza Felixa Saltena zostaje obecnie przenoszone na ekran przez radzieckich reżyserów Jurija Negibina i Natalie Bondarczuk. CAF — TASS

MAGAZYN

PL ISSN 0157-9248

Nr indeksu 35034

K 16 stron!

Kurier

szczeciński

PIĄTEK, SOBOTA, NIEDZIELA, 7, 8, 9 WRZEŚNIA 1984 ROKU

Nr 178 (12 061)

Rok założenia 1945

Nakład: 160 000 egz.

Cena 7 zł

Interesujące doświadczenia krakowskich naukowców

Technika jądrowa może pomóc rolnictwu

KRAKÓW PAP. W Instytucie Fizyki Jądrowej w Krakowie — oprócz szerokiego wachlarza badań podstawowych — prowadzi się prace mające na celu wykorzystanie techniki jądrowej dla intensyfikacji produkcji rolnej. W tym zakresie instytut od wielu lat współpracuje z Międzynarodową Agencją Energii Atomowej — wyspecjalizowaną agencją ONZ. MAEA — wspólnie z inną agencją ONZ — Organizacją ds. Wzrostu i Rolnictwa (FAO) — powołała przed laty wspólny organ, którego zadaniem jest wykorzystywanie zdobyczy atomistyki w rolnictwie.

Powstałe w cyklotronie w wyniku oddziaływania wiązki neutronów odmiany roślin są podstawą prac hodowlanych. Ich ostatecznym celem jest uzyskanie nowych, lepszych odmian.

WSPÓLNY organ FAO/MAEA stale publikuje informacje o odmianach uzyskiwanych w wyniku zastosowania promieniowania jądrowego. Obecnie istnieje ich w świecie już kilkanaście. Uprawiane są one na dużych obszarach, przynosząc korzyści ekonomiczne w wielu krajach.

Instytut Fizyki Jądrowej w Krakowie i współpracujące z nim inne placówki badawcze uzyskują również obiecujące wyniki, m. in. w opracowywaniu nowych, bardziej wydajnych i odpornych na choroby odmian pszenicy, grochu i innych roślin uprawnych.

Jutro rajd o kropelce

Ile naprawdę pali „maluch”?

NA TEMAT ilości paliwa zużywanego przez małego Fiata kraży wiele opinii. Użytkownicy uważają, że „maluch” pali za dużo, producent twierdzi zaś, że nie jest tak źle, wystarczy tylko umiejętnie jeździć. Jak jest naprawdę — przekonamy

(Dokończenie na str. 2)

JEDNYM z kierunków działalności tego organu jest przystosowywanie urządzeń jądrowych — takich, jak np. reaktory atomowe, cyklotrony itp. — dla wykorzystania ich jako źródeł neutronów, do procesu tzw. mutagenozy roślin uprawnych.

Jednym z najważniejszych kierunków w rolnictwie jest uzyskanie najbardziej plennych i odpornych na choroby roślin uprawnych. Jedną z dróg do osiągnięcia tego celu jest hodowla roślin mutacyjnych. Właśnie do wywołania pożądanej zmienności można wykorzystywać oddziaływanie promieniowania jądrowego.

W ramach współpracy z organem FAO/MAEA w Instytucie Fizyki Jądrowej w Krakowie urządzono — na pracującym tam cyklotronie stanowisko do napromieniowania neutronami nasion i części roślin, a więc np. rozwijających się paków. Napromieniowano tam w ciągu kilkunastu lat kilkaset próbek roślin, z których korzystają stałe hodowle roślin z terenu całego kraju.

Elizabeth Taylor zerwała zaręczyny

MEKSYK PAP. Meksykański adwokat, Victor Gonzalez Luna oświadczył oficjalnie, że jego dwuletni romanś z byłą amerykańską gwiazdą filmową, Elizabeth Taylor zerwany został na skutek, jak to określił, „rozbieżności osobistych i... geograficznych”. Dodał jednocześnie, że oboje w dalszym ciągu będą przyjaciółmi.

Wykryto spisek w Boliwii

MEKSYK PAP. Rząd boliwijski oznajmił wczoraj wieczorem o wykryciu skrajnie prawicowego spisku, mającego na celu dokonanie zamachu stanu.

U szkolnińskich papierników

Lepiej niż przed rokiem...

KILKA DNI TEMU Zdzisław Traut — młodziwca masy II maszyny papierniczej wraz z czterdziestoma kolegami otrzymał dyplom uznania wraz z zegarkiem z dedykacją świadcząca iż 30 lat pracował w szkolnińskich papierni. Zaczynał w czasach, gdy młyn uprawiało się w ruch przy pomocy koła zamachowego. Wówczas była to ciężka praca fizyczna. Od kilku lat,

Zaglądamy w przyszły tydzień...

DATA TYGODNIA: 13. IX. — 90 lat temu (1894) ur. się Julian Tuwim poeta. Oto fragment jego twórczości:

„Trzeba się przeciw umówić wpródy
Na owe ciężkie, śmiertelne trudy,
Gdy nam sędzono po nieskończoność
Zmienić się w popiół, w bezpłodne grudy”.
(„Nieznanne drzewo”)

(Dokończenie na str. 2)

- Rekordowy skup zbóż
 - Wykopki ziemniaków
 - Buraki cukrowe dorastają
- ## Już po żniwach

WCZORAJ na posiedzeniu Wojewódzkiego Sztabu Żniwnego uznano, że żniwa w województwie szczecińskim zostały zakończone. Skoszone zboża z powierzchni ponad 212 tys. hektarów. Nieprzerwanie trwa skup ziarna. Magazyny PZZ przyjęły dotychczas rekordową ilość zkontraktowanego ziarna. Do wczoraj w spichlerzach znajduje

(Dokończenie na str. 2)

Powstanie Warszawskie na łamach prasy hitlerowskiej

„W płonących domach...do ostatniego naboju”

SIĘGNALEM w bońskim archiwum do starych numerów hitlerowskiego „Voelkischer Beobachter” z lat wojny. Tym razem w grubej oprawnej zszywe „organu walki ruchu narodowo-socjalistycznego Wielkich Niemiec” szukam śladów Powstania Warszawskiego. Mordercy mówią niechętnie o swoich zbrodniach. Aż do 17 sierpnia nie ma o Powstaniu Warszawskim ani słowa. Pod datą 5 sierpnia, a więc tego dnia, w którym wymordowano 85 tysięcy ludzi, a gubernator Frank ślad do Berlina telexem rozpoczynający się od słów „Znaczna część Warszawy stoi w płomieniach”, organ NSDAP donosił spokojnie o posiedzeniu „rządu” Generalnej Guberni.

Pierwsza oficjalna wiadomość o powstaniu podana została dopiero w piątek 18 sierpnia: „Na początku sierpnia, na tyłach walczącego frontu niemieckiego w Warszawie wybuchło powstanie”.

Wiadomość ta stanowiła jedynie rodzaj wprowadzenia do artykułu propagandowego, zatytułowanego „Szatańska gra”, w którym roi się od spekulacji na temat wybuchu powstania, rysujących się nieporozumień w koalicji antyhitlerowskiej i dalszych losów Polski. Dopiero po takim przygotowaniu niemieckiego czytelnika, hitlerowscy propagandyści zamieścili nazajutrz obszerny artykuł wstępny zatytułowany „Powstanie w Warszawie”. Podtytuł artykułu głosił, że „wojsko, Waffen SS i żołnierze wschodni (chodzi tu o renegata generała Własowa — przyp. B. C.) zwalczają bunt „podziemnych Polaków”. Tłustym, rozstrzelonym drukiem podano także po raz pierwszy dokładną datę rozpoczęcia powstania: „1 sierpnia o godzinie siedemnastej we wszystkich dzielnicach Warszawy wybuchło powstanie polskich bandytów”.

„Voelkischer” donosił dalej, że „powstańcy zajęli ważne zakłady produkcyjne oraz okrzykli wiele siedzib wojskowych, uniemożliwiając im tym samym na wzięcie bezpośredniego kontaktu. Bandyci zbudowali barykady, bądź też pod groźbą użycia broni zmuszali do ich ludowania ludność cywilną”.

Kłamstwo zaczynało mieszać się ze strachem. Kto potrafił wówczas czytać hitlerowskie gazdiniówki, ten wiedział, co oznaczało oficjalne przyznanie się do r.żaki. W dalszym ciągu relacji „korespondent wojenny Gerhard Starke” pisał o odbiciu przez oddziały Wehrmachtu elektrowni, o zwycięstwach w walkach ulicznych i o atakach niemieckich Stukasów na powstań

cze linie. „Przebrani częściami niemieckimi mundurami, bandyci walczą w płonących domach do ostatniego karabinu i ostatniego naboju”.

Po raz pierwszy także po wiadomości wówczas o wysokich stratach ludności cywilnej.

NA początku września sierpieniowe niedomówienia i spekulacje „VB” zamienione zostają na suche relacje frontowe. Od tej bowiem pory informacje z Warszawy podawane są głównie w komunikatach Naczelnego Dowództwa Wehrmachtu (OKW), zaś powstanie zaczyna być traktowane jak jeden z frontów. Obok krótkich meldunków o walkach na Węgrzech, we Francji i w zachodnich Niemczech, padają znajome nazwy warszawskich fortów i dzielnic mieszkalnych. 4 września podana jest wiadomość o „całkowitym oczyszczeniu po zwycięstwach” warszawskiej Starówki, 7 września o „oczyszczeniu od band” bliżej nie określonej „całej dzielnicy nadwiślańskiej”. 11 września o kapitulacji „kotła północnego”, chociaż — jak podawał niemiecki komunikat — „walka o ostatnie bastiony wroga w centrum i na południu Warszawy prowadzona jest z niezwykłą zaciętością nadal”.

27 września Główna Kwatera podaje w swym komunikacie, że „walka z powstańcami w Warszawie czyni dalsze postępy”. Nazajutrz, fragment komunikatu Naczelnego Dowództwa Wehrmachtu poświęcony jest walkom w stolicy, jest dłuższy aniżeli wszystkich operacji we Włoszech razem wziętych: „W Warszawie skapitulowała wczoraj dalsza część miasta oraz fortele Mokotów resztki r.żaku powstańczego. Wzięto do niewoli wiele tysięcy jeńców. Ewakuowano 5 tys. polskich cywilów”.

Przykład zaciętości i determinacji „chłopców z Mokotowa” zmusza jednak nadal kwaterę Hitlera do powściągliwości sformułowań. Komunikat wyraża jej dyne nadzieje, iż „w najbliższym czasie zgniezione zostanie całe powstanie”.

3 PAŹDZIERNIKA „Voelkischer Beobachter” podał na czołowym miejscu wiadomość o ostatecznym zdemolowaniu powstania.

Tego dnia dziesiątki tysięcy mieszkańców bohaterkiego miasta opuściło jego ruiny, idąc pod lufami niemieckich karabinów do obozu w Pruszkowie. Na Warszawę zapadł wyrok śmierci. O jego wykonaniu „Voelkischer Beobachter” już nie pisał.

Bogusław CZERWIŃSKI

Jak pod Sarnakami broniono Londynu

WIECZOREM 8 WRZEŚNIA 1944 ROKU O GODZINIE 6.43 zabudowaniami londyńskiego przedmieścia Chiswick wstrząsnęła potężna eksplozja. W kilkanaście sekund później nastąpiła druga eksplozja, tym razem w dzielnicy Epping. Nikt nie słyszał warkotu silnika lotniczego, milczały syreny alarmowe. Snuto różne domysły i przypuszczenia co do przyczyn tych wybuchów. Tylko niewielu wiedziało, iż rozpoczęła się ofensywa następnej — pierwsze były pociski V-1 — broni z serii „Vergeltungswaffe” (tj. broni „odwetowych”), raket V-2.

PRZEZ prawie siedem miesięcy Londyn był celem rakiet niemieckich. W ciągu 172 dni, ostatnią wystrzelono 27 marca 1945 r., na stolicę Wielkiej Brytanii skierowano 1359 sztuk V-2. Cel osiągnęło 1190 rakiet, każda z nich zawierała tonę materiału wybuchowego. Zginęły 2274 osoby, a 6476 zostało ciężko rannych. Wysokie straty spowodowane były m. in. faktem, iż rakiety V-2, w przeciwieństwie do innych środków napadu powietrznego, były bezgłośnie. Rakietowy silnik V-2 przestawał pracować jeszcze w czasie wzlotu i później powoływanych przez Niemców doświadczonych rakietowych pocisków. Wobec tego, aby sprawę potraktowano poważnie, rozpoczęto intensywne poszukiwania, włączył się do nich również wywiad Armii Krajowej. Jego zasługą stało się ustalenie miejsca prowadzonych doświadczonych rakietowych. Odbywały się one na wyspie Uznam w rejonie miejscowości Peenemünde. Dostarczone dane, poparte wynikami rozpoznania lotniczego, umożliwiły wykonanie w nocy z 16 na 17 sierpnia 1943 r. potężnego uderzenia przestawał pracować jeszcze bombowego na ośrodek doświadczalny w Peenemünde.

Pociski wystrzeliwane z bazy doświadczalnej w Bliźnie padały w różnych rejonach Polski. Niemcy podejmowali specjalne środki zapobiegawcze, aby nawet najdrobniejszy detal pocisku nie dostał się w niepowołane ręce. Wywiad AK zdołał jednak zgromadzić wiele części rozerwanych pocisków, głównie w rejonie Sarnak, gdzie padały one najczęściej, i przesłać je do Oddziału Informacyjno-Wywiadowczego — Komendy Głównej AK kierowanej wówczas przez płk. dypl. Kazimierza Trankę-Osmeckiego.

„Vergeltungswaffe”

Angielskiego nieba bronili także polscy lotnicy...

cisk szybko był bezszelstnie. Je- Niemcy obawiając się kolejnych bombardowań, przenieśli badania nad pociskami rakietowymi poza zasięg lotnictwa alianckiego, m. in. na teren okupowanej Polski w rejon miejscowości Pustków — Bliźna. Ośrodek znalazł się co prawda poza możliwościami bombowców alianckich, ale Niemcy nie docenili innego niebezpieczeństwa, w skutkach, jak się miało okazać, równie groźnego — polskiego ruchu oporu.

WYWIAD AK skrupulatnie notował wszystkie poczynania niemieckie w tamtym rejonie. Do 24 czerwca 1944 r. zaobserwowano 124 starty pocisku V-2 z bazy w Bliźnie. Rozpracowywano zresztą nie tylko Bliźnię. Idąc tropem nadchodzących przesyłek z częściami rakiet zbierano informacje o zakładach produkujących podzespoły lub znajdujących się ich wariantach niemieckich do produkcyjnej broni dotarły do Londynu już jesienią 1939 r. Przyjęto je z niedowierzaniem. Dopiero gdy w grudniu 1942 r. nych, które pozwoliłyby poznać dotarły ponownie informacje o

BADAŃ zdobytych części rakiet dokonawali w warunkach konspiracyjnych polscy uczeni i inżynierowie. I tak analizy paliwa dokonał prof. dr inż. Marceł Strużyński, a urządzeń radiotechnicznych, zmarły niedawno, prof. dr inż. Janusz Groszkowski. Zebrane informacje i wyniki badań pozwoliły na dokonanie wielu ciekawych uogólnień dotyczących nowej broni. Wiele jednak spraw pozostawało nadal niejasnych. Rozstrzygnąć je mogłoby zbadanie całego pocisku. Z pomocą przyszedł przypadek.

20 maja 1944 r. jedna z rakiet spadła nie wybuchając na podmokły brzeg Bugu koło wsi Klimczyce. Zamaskowana przez żołnierzy AK i miejscową ludność nie została odnaleziona mimo intensywnych poszukiwań przez Niemców. Wyciągnięcie i rozmontowanie kilku-nastotonowego pocisku było w warunkach konspiracji wyciecznym nie lada.

Po demontażu wykonanym przez specjalistów, trzy ciężarowe samochody przewiozły części rakiety na dalsze szczegółowe badania do Warszawy. Po wybraniu najistotniejszych części rakiety, sfotografowaniu i sporządzeniu rysunków technicznych wraz z wynikami badań laboratoryjnych, postanowiono cały materiał przesłać samolotem do Londynu, gdzie wiadomość o zdobyciu nie uszkodzonego pocisku przez wywiad AK wywołała sensację.

25 lipca 1944 r. z Włoch wystartował samolot typu „Dacca” kierując się ku Polsce. Około północy nad konspiracyjnym lądowiskiem położonym w widłach Wisły i Dunajca usłyszano warkot samolotu. Po wymianie umówionych sygnałów samolot wylądował. Błyskawicznie, w ciągu 10 minut, samolot przygotowano do startu. Części, zdjęcia, rysunki i wyniki badań konwojował pracownik Oddziału II KG AK Jerzy Chmielowski „Rafał”. Chwile niepokoju przeżyto, gdy okazało się, że uszły koła samolotu. Po odkopaniu kół i podłożeniu gałki pilotowi udało się jednak wystartować. Kilka-nastę godzin później ładunek znalazł się już w Londynie.

28 listopada 1944 r. dziennik „The Times” pisał w artykule wstępnym: „Polskie siły zbrojne przyczyniły się do zwycięstwa zarówno w polu, jak i na odcinku równie niebezpiecznej pracy, której wynikiem było m. in. dostarczenie w porę informacji o niemieckich przygotowaniach do użycia przeciwko Wielkiej Brytanii broni V-1 i V-2.”

Andrzej CHMIELARZ

Ostatnie 100 dni, czyli...

LETNI sezon wypoczynkowy w naszym kraju trwa 100 dni. Jego szczyt liczy sobie dni 60, czyli cały lipiec i niecały sierpień. W tym roku z wypoczynku zorganizowanego oraz indywidualnego skorzystało 15 mln naszych rodaków, około 800 tys. Polaków wypoczywało poza granicami kraju. W systemie letniego wypoczynku niebagatelną rolę odgrywa województwo szczecińskie, a konkretnie pas wybrzeża rozciągający się od Swinoujścia, a kończący kilka kilometrów za Mrzeżynem. Szczecińskie legitymuje się najczystszyimi plażami i wodami morskimi. Nigdzie na plażach nie widnieją (tak typowe dla Wybrzeża Wschodniego i Środkowego) tablice zastrzegające kąpiel z uwagą na zanieczyszczenie wód. W tej sytuacji, już od trzech lat, przyjmujemy dodatkową liczbę wczasowiczów i turystów, którzy porzucili plaże województwa gdańskiego. W ub. roku na Wybrzeżu Szczecińskim odnotowano kolejny rekord: 5 milionów ludzi spragnionych słońca, wypoczynku i czystej wody, w ciągu 100 sezonowych dni, odwiedziło województwo, a konkretnie rejon nadmorski. Według wstępnych szacunków w br. liczba ta wzrosła o około 5 proc. Każdego dnia — w pełni sezonu — gościliśmy więc 500 tysięcy turystów, wczasowiczów i dzieci bawiących na koloniach i obozach. W tej ostatniej grupie przybyło do nas kilka tysięcy dzieci z NRD, CSRS i ZSRR. To efekt wymiany wczasowej dzieci naszych krajów.

JAK OCENIAMY SEZON?

ODPOWIADAJĄC na to pytanie sięgnęliśmy do listów, które napłynęły do redakcji jako odpowiedź na nasze publikacje „Kurierem” z Wybrzeża”. Rozmawialiśmy także z ludźmi, którzy odpowiadają za nasz wypoczynek, którzy są jego organizatorami.

STANISŁAW MAŁEC — wojewoda szczeciński. — Ten rok, a właściwie sezon wypoczynkowy, zamykamy z poczuciem dobrej spełnionej obowiązku. Nie odnotowaliśmy żadnych istotnych wstrząsów wynikłych z braków organizacyjnych czy też niekompetencji. Do tej po-

ry otrzymałem tylko jedną skargę od osoby przebywającej jako gość na naszym Wybrzeżu. Szczegółnej pieczy poddałaby Międzyzdroje. To pierwszy „samodzielny” sezon tej nowej jednostki administracyjnej na naszym terenie. Od ręki likwidowaliśmy takie czy inne z występujących tam niedociągnięć. Ale muszę powiedzieć, że było ich mało. Jestem zadowolony i mam nadzieję, że nasi goście wyjeżdżając z wczasów i obo-

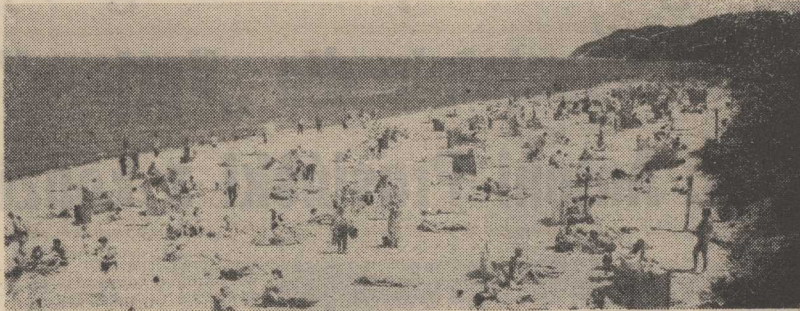
nieużyłym zapasem wędliny czy konserw. Nie trzeba od razu, po powrocie, pędzić do sklepu.

ANNA i ANDRZEJ z woj. gdańskiego. — Jesteście tu w Szczecinie wspaniali. Nie ma tu takiego „ciemnogrodu” jak panuje niestety w niektórych rejonach naszego kraju. Jesteśmy naturystami i na plaży pod Lubiewem poczulśmy się wreszcie jak w domu. Dziękujemy za to. Po powrocie opowiemy o

czas nie wykluczamy, iż właśnie w Lubiewie powstanie naturystyczny ośrodek wypoczynkowy.

ANDRZEJ RADOŚĆ, Bydgoszcz. — Dwa tygodnie, które spędziłem w Wiselce oceniam bardzo pozytywnie. Ale zrobię coś z waszymi pociągami na trasie Szczecin—Swinoujście. Tłok i spóźnienia ponad godzinne. Znajomi namówili mnie abym wracał do Szczecina wo-

...JAK MINĄŁ SEZON?

zów do swoich domów wywoła dobrą opinię o nas, o naszej gościnności, organizacji i pracowitości. W okolicach Rewala powstaje oczyszczalnia ścieków. Gdy za 3 lata zostanie ona wybudowana i uruchomiona, spadnie nam przyszłowy kamień z serca, gdyż jest to inwestycja o fundamentalnym wręcz znaczeniu dla naszego Wybrzeża, dla organizacji sanitarnej wypoczynku i dla ochrony środowiska.

JANUSZ ŚWIERCZYŃSKI Katowice. — Bardzo dobrze zorganizowano w naszym województwie obsługę turystów. Mam na myśli możliwość zaopatrywania się w mięso i jego przetwory. Nasze kartki z Katowic są u was honorowane. To rozwiązuje sprawę, gdy czlowięk jedzie na wczasy np. w II turnusie i nie wykorzystwał kartek na terenie swojego miejsca zamieszkania. Można więc z wczasów wrócić do domu z

tym naszym znajomym. Przyjeżdżamy z nimi tu w następnym roku.

STANISŁAW ŚWIERSKI, naczelnik Międzyzdrojów. — Nie jestem przeciwny naturystom. Zresztą już w kwietniu br. odwiedziłem mnie przedstawiciele naturystów (nie przybrani w „stroje organizacyjne”). Jednak twierdzą, iż nasze Międzyzdroje i tak pękają w przyszłowych szwach od nadmiaru wczasowiczów i turystów korzystających z plaż „tekstyl-

dotolem. Ten środek lokomocji nieco nadwreżył moją kieszeń ale jakie wrażenia. Podróż pociągami w porównaniu z wodolotem to przeskok do XXI wieku.

ZYGMUNT MIKULA, naczelnik gminy Rewala. — To prawda, że w Rewalu lekarz zajmuję się w trakcie sezonu działalnością... handlowo-gastronomiczną. Jako przedstawiciel administracji państwowej muszę ten przypadek traktować zgodnie z przepisami. Jeżeli pan doktor spełnia przewidziane przepisem wymagania, posiada środki na taką działalność, kwalifikacje, to muszę go traktować tak jak każdego innego rzemieślnika czy handlowca.

— Oczywiście odbierałem od obywateli wnioski czy propozycje w tej sprawie. Jednak wywodzą się one z podłoża ocen etycznych, moralnych. Ja nie mogę się kierować takimi kryteriami.

WCZASOWICZE ZE SWINOUJŚCIA.

— Ratunku! Co się dzieje na poczcie w Swinoujściu? Aby coś tam załatwić, to człowiek traci prawie połowę dnia. Czy ospale pracy pocztowców ze Swinoujścia nie można ożywić?

MARIA POPLAWSKA — kier. ośrodka MPGM — Jelenia Góra w Rewalu. — Tak województwo szczecińskie jak i jeleniogórskie to tereny szczególnie mocno i licznie odwiedzane przez wczasowiczów. I niestety, ale w sezonie, stali mieszkańcy centrów wypoczynkowych, zostają niejako zepchnięcia na dalszy plan. Od kilku lat prowadzę nasz ośrodek w Rewalu. Mam więc już możliwość dokonania pewnych ocen. Ludzie, stali mieszkańcy Rewala, są bardzo gościnni, serdeczni. Nie dają nam odczuć, że jesteśmy intruzami, że wykupujemy „ich” towary w sklepach. Każdego roku cieszę się, że mogę tu spędzić kilka miesięcy pomiędzy tymi serdecznymi ludźmi.

„ZMOTORYZOWANY”. — Pytam się kto mi zapłaci za uszkodzone resory? Jadąc samochodem trasą E-14 skręciłem do Kamienia Pomorskiego. Zaraz przy zjeździe znajduje się tam przejazd kolejowy. To nie przejazd ale pułapka dla osobowych samochodów. Dlaczego nie ma tam znaku informującego o nierównościach? Dlaczego nikt nie

pokusił się o wyrównanie tej „motoryzacyjnej barykady”? **„NAIWNY”** z woj. siedleckiego. — Zawsze się zastanawiam, dlaczego tak się dzieje, że latem na sezon jadą dwie grupy ludzi. Jedni, i oni stanowią większość, jadą na wczasy z pieniędzmi, większymi czy mniejszymi, ale zawsze z pieniędzmi. Bez nich trudno byłoby przetrwać te dwa czy trzy tygodnie, mając nawet zagwarantowane zakwaterowanie i wyżywienie. Drugi, stanowiący zdecydowaną mniejszość jadą także „na sezon” ale... po pieniądzu. Ci ostatni „przejmują” przywołane przez wczasowiczów pieniądze i po 3 czy 4 miesiącach pracy przez pozostały okres roku nie muszą już pracować. I tak do następnego sezonu. Zastanawiam się dlaczego pozwala się na stosowanie we wszelakich punktach prywatnego handlu i gastronomii na stosowanie tak wysokich cen? Czy nie można tego zjawiska opanować?

JANINA GRUSZCZYŃSKA z Poznania. — Z przyjemnością, a jednocześnie z zdziwieniem spostrzegłam, iż w trakcie mojego pobytu w Międzyzdrojach (na wczasach) zupełnie dobrze funkcjonował tzw. zielony rynek. Bardzo dużo straganów i stoisk oferowało do sprzedaży wszystko to co w tym okresie rośnie w szklarniach, sadach czy na polach. I po raz pierwszy od niepamiętnych czasów (a jechałam do Międzyzdrojów na wczasy od 23 lat) zauważyłam, że nie panuje przy sprzedaży „zielenny” rozbój cenowy. Wyjeżdżając z Poznania pamiętałam niektóre z cen obowiązujące na naszych targowiskach. W Międzyzdrojach, gdzie z reguły różnica cen obowiązujących w tych miejscowościach wynosiła czasem i 100 proc, teraz uległa radykalnemu, a mianowicie skróceniu. O 10 czy 20 zł więcej kosztował np. kilogram pomidorów w Międzyzdrojach. Osobiście uważam ten fakt za stabilizację przynajmniej tej części naszego rynku.

JANUSZ MIELCZAREK — Kraków. — Kto i kiedy sobie umysłowość fakt, iż koniecznością staje się wyasygnowanie odpowiednich środków na remonty kapitalne budynków należących do FWP? Działają wiele z nich to ruina. Spędzając wczasy w Rewalu. Jest to miejscowość zadana, w której widać rękę gospodarza. Cóż z tego, skoro w centralnym punkcie Rewala stoi obok obok budynek, z którego opada płatami tynk. Jest to „reprezentacyjna” posesja FWP. Zresztą nie tylko w Rewalu tak się dzieje. Przez wiele lat nie wkładaliśmy złotych w te budynki i dał się to zemścić. Ale im prędzej zaczniemy remonty i modernizacje, tym mniej nas to będzie kosztować. Dzisiaj, kiedy odpłatność za wczasy znacznie zdrożała, mamy prawo domagać się, aby domy wczasowe, do których nas się wysyła nie przypominały ruin na przedmieściach zamiedzbanych miasteczek.

„OBSERWATOR”. — Spędzając w lipcu wczasy w Swinoujściu. Trafiliem na taką „atrakcję” jak strzelanina w restauracji „Gryfia”. Pomijam już fakt, iż wielu, bardzo wielu, ludzi potrafiło to tragiczne zajście jako spektakl — gotowi byli wystawiać się pod strzał szaleńca. Prowadzili tam też swoje dzieci!

Osobiście uważam też, że jesteśmy zbyt liberalni w stosunku do różnych lumpów i bandytów.

Z pewnością nie jest to jakieś pełne podsumowanie sezonu. Zdajemy sobie sprawę, że na pełną ocenę sezonu nastanie po ra po jego definitywnym zakończeniu.

Zebrał
MACIEJ CZEKAŁA

Zaopatrzenie w napoje jakby się poprawiło...

CO Z MOLEM W MIĘDZYZDROJACH?

Otrzymałmy ostatnio kilka pytań o tej samej treści. Z reguły pisali do nas przyjeźdźcy, którzy pamiętają Międzyzdroje sprzed 20 laty. Po pożarze, który strawił halę otaczającą molo, nie zostało ono odbudowane w tej formie. Pytający stwierdzają, iż owe stare molo — centrum handlowe, było bardzo małe i funkcjonalne. Czy zostanie kiedyś odbudowane tak jak wyglądało przed pożarem? Zasięgnęliśmy w tej sprawie informacji. Okazuje się, iż w chwili obecnej powrócono do tej koncepcji i nowe władze Międzyzdrojów zastanawiają się nad tym problemem. Ale... Nie jest to przedsięwzięcie ani łatwe, ani tanie. Dzisiaj jeszcze trudno powiedzieć kiedy nastąpi pełna rekonstrukcja międzyzdrojskiego mola. Jednak temat ten — jak się okazuje — nie został zarzucony i może za kilka lat Międzyzdroje — ku zadowoleniu swoich gości — „dorobią się” — mola jak przed laty...

nych”. Lubiewo, które już od pewnego czasu pełni rolę plaży dla naturystów nie posiada odpowiedniego zaplecza. I dlatego, w tej sytuacji jestem przeciwnikiem reklamowania naszego terenu jako „naturystycznego raj”. Jest to ponadto teren, którym administruje w sensie turystycznym „Pomerania”. Gdy przedsiębiorstwo to poszerzy swój stan posiadania, gdy miejscowy kemping czy też pole namiotowe, zostaną zmodernizowane i powiększone to wów-

Choroba, która odbiera szczęście

NIE jest choroba groźna, nie powoduje inwalidztwa ani innych groźnych dla zdrowia powikłań i następstw. Jest jednak uciążliwa i przykra, ograniczając ludziom ich normalną aktywność i przy spazjach wielu cierpieni. Jeśli dotknięty nią człowiek ma 50 napadów w ciągu roku (a zdarza się, że częściej), i jeśli każdy taki atak trwa tylko jeden dzień (co również w wielu przypadkach pozostaje „pobożnym życzeniem”), to człowiek ten jest wykluczony z życia przez 50 dni. Mężczyźni nie są całkowicie wolni od tej dolegliwości, cierpieli z jej powodu Cezar, Freud czy Chopin, lecz częściej dotyczy ona pań i może właśnie z powodu statystyki powszechnie określa się ją jako „chorobę rohisteryzowanych dam”. Tymczasem jej przebieg i charakter opisany został dokładnie już przez starożytnych lekarzy greckich i rzymskich. Opisany nie znaczy to jednak wcale, że wyjaśniony. Do dziś nie znane są mechanizmy jej powstawania, trudno również o skuteczną terapię...

ściach odbierając ludziom radość życia.

— Czy są określone czynniki, które prowokują napady migreny?

— Niestety, tak. Należą do nich m. in. przykre i przyjemne przeżycia emocjonalne. Napad może zdarzyć się podczas towarzyskiej wizyty lub na ważnej naradzie, może także wy-

— Tak, jest ich kilkanaście, tyle że imię występują rzadziej. Wywołują one m. in. np. przemijający paraliż ręki, nogi, porażenie ruchów oka lub gwałtowne zawroty głowy. Notabene, lżejsze zawroty występują u wielu osób podczas każdego napadu, chciałbym jednak zaznaczyć, że oczywiście nie wszyscy stkie bóle głowy oznaczają migrenę. Warto sobie również uświadomić, że niekiedy prze-

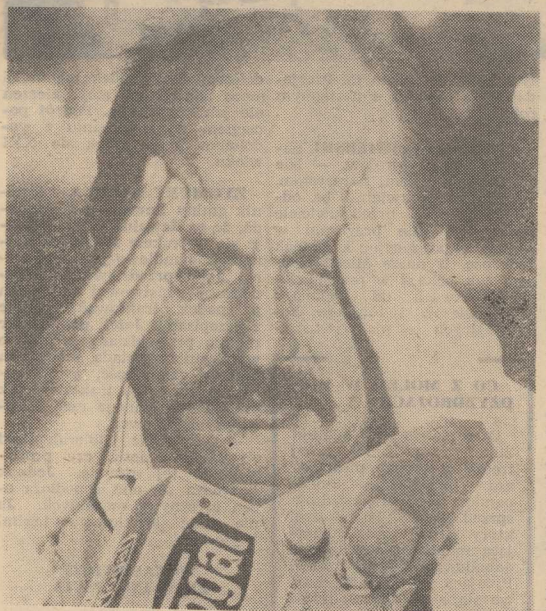
— Nie, niezależnie od poszukiwań medycznych nad istotą choroby można podjąć i podejmować się leczenie różnych przypadków migreny. Cierpiącymi na tę dolegliwość opiekujemy się w naszym ośrodku na miejscu lub ambulatoryjnie. Mamy zarejestrowanych w swojej ewidencji kilka tysięcy chorych, ustalamy z nimi terminy konsultacji i wspólnie, przy pomocy różnych sposobów i środ-

— także środki zwalczające same ataki. Do leczenia zapobiegawczego służy wiele farmaceutycznych, lecz są one skuteczne tylko w 50 procentach. Długotrwałe podawanie środków nie jest zbyt wskazane, gdyż jak już powiedziałem, może doprowadzić do uzależnienia organizmu lub też do nasilenia objawów ubocznych, charakterystycznych dla poszczególnych leków.

— Wnoszę z tego, że migrenicy czytający naszą rozmowę nie będą pocieszeni...

— Dlaczego? Ja przestrzegam, natomiast każdy przypadek należy rozpatrywać z osobna i, jeśli nie uda się w ogóle oddalić choroby, można choremu w znacznym stopniu ulżyć. Pociuszaj jest także fakt ile obecnie ośrodków prowadzi badania naukowe nad migreną, co jest dobrym prognostykiem na przyszłość. Spośród towarzystw zajmujących się zagadnieniami migreny najbardziej aktywne są towarzystwa brytyjskie i skandynawskie, zaś z klinik — we Florencji, Chicago, Londynie i w Kalifornii. Ale i nasza neurologia ma tutaj wcale pokazywać dorobek, że wspomnę dr. Edwarda Flata, który zapoczątkował stosowne prace zakończony wydaniem w 1912 roku obszerną monografią o migrenie — książką uznawaną w świecie do dziś. Jego uczniem był obecnie nestor naszej neurologii, również o światowym nazwisku, prof. Eufemiusz Herman. Właśnie on założył w wojnie Klinikę Neurologiczną w Łodzi.

O migrenie i innych bólach głowy mówi specjalnie dla „Kuriera” prof. Antoni Prusiński z Łodzi

ków, próbujemy coś zaradzić. Wielokrotnie działania te uwiecoznione są sukcesami.

— Na czym więc polega zwalczanie migreny?

— Można podzielić je na jakby dwa elementy. Pierwszy, to doraźne likwidowanie napadu — chory zażywa wyznaczone leki, kiedy tylko zaczyna go boleć głowa, drugi zaś — polega na zapobiegawczym stosowaniu leków w okresie beznapadowym. Do obu tych celów służą różne leki, których może nie będę wymieniał, gdyż choroby często sięgają po nie bez konsultacji z lekarzem i przyjmują je w nadmiarze, co w konsekwencji musi prowadzić do lekomanii, a nawet narkomanii. Mogą natomiast powieścić sobie o migrenie: choroby mogą np. nauczyć się pewnych chwytów zacieranych z medycyny Dalekiego Wschodu (na przykład akupresura) — uciskać palcami miejsca np. na zewnętrznej krawędzi oczodołu lub z tyłu głowy, w dolku za uchem oraz na ręce od strony grzbietowej między nasadą kołuka a palcem wskazującym. Silny, kilkusekundowy ucisk tych punktów powtarzany kilkakrotnie prowadzi w niektórych przypadkach do złagodzenia ataku. Inni chorzy stosują także takie zabiegi, jak zimne kompresy na głowę, maści przeciwbólowe itp., co jednak w cięższych przypadkach nie pomaga. Są lekarze, którzy twierdzą, że migreników można leczyć przy pomocy opanowania przez nich kontroli nad własnym układem oddechowym, czynnościami serca, naczyń krwionośnych. Odpowiednie wytrenowanie ma uwalniać od bólu. W praktyce, jeśli następuje skurcz naczyń głowy chorego, musi mieć je sam rozluźnić. Są to techniki oparte na zasadzie bio-feed-backu, wzorowane na metodach jogi. Istnieją przykłady, że migrenicy posiadający tę umiejętność potrafią zapobiec atakom choroby całkowicie. Migrenę leczy się również za pomocą akupunktury.

— Ale de facto warunki pracy w łódzkim ośrodku nie są najlepsze...

— Mieszcymy się w dwóch pokojach, w których przyjmujemy codziennie około 20 pacjentów cierpiących na migrenę, przyjeżdżających wielokrotnie z najdalszych zakątków kraju. Mamy również do dyspozycji kilka łóżek w klinice dla przypadków najtrudniejszych, które wymagają hospitalizacji.

— To niewiele.

— Nie jesteśmy w stanie przyjąć wszystkich dotkniętych tą dolegliwością, nawet gdybyśmy dostali kolejne sale i łóżka. Dlatego też dzielimy się z innymi ośrodkami w kraju naszą wiedzą i doświadczeniem, choćby poprzez dostarczanie materiałów drukowanych. Poza tym, jeśli chodzi o poprawę warunków pracy — nie wdaję się w szczegóły — jestem dobrej myśli...

— Każda metoda, jeśli daje pożądaną efekty jest dobra. Oczywiście stosujemy leki zapobiegawcze w przypadkach bardzo dokuczliwych, ordynujemy

MIGRENA — właśnie na temat tego rodzaju cierpienia i wszelkich innych bólów głowy, na które cierpi aż 10 proc. ludzkości (a ok. 15 tys. mieszkańców naszego 400-tysięcznego miasta) rozmawiamy z wybitnym autorytetem w tej dziedzinie, prof. Antonim Prusińskim — kierownikiem Katedry Neurologii Akademii Medycznej w Łodzi, jednocześnie członkiem zarządu Międzynarodowego Towarzystwa do Badania Bólu Głowy. Wypowiedź profesora może być wielce pouczająca nie tylko dla migreników, lecz także dla ich najbliższych i obcujących z nimi...

— Jeśli pan pozwoli, profesore, proponuję zacząć od cech znamionujących tę chorobę.

— Charakterystyczny jest przede wszystkim napadowy charakter bólu, który trwa różnie długo: od kilku godzin do kilku dni. Ataki migreny zdarzają się z różną częstotliwością, mogą występować parę razy w roku, a nawet kilka razy w tygodniu. Migrena zaczyna się zwykle w dzieciństwie lub we wczesnej młodości i trwa przez całe życie. Choć trzeba nadmienić, że sam przebieg choroby bywa zróżnicowany — można podzielić go na lata lepsze i gorsze. Migrena jest dziedziczna, występuje rodzinnie. Znany rodzinny, w których kilka pokoleń dotkniętych jest tą dolegliwością. Rozróżniamy jej dwie zasadnicze postaci: migrenę oczną i klasyczną.

Migrena oczna znamionuje się np. tym, że przed właściwym bólem głowy chore ma sensację wzrokową. Występuje u niego go tzw. mroczek migoczący, to jest pojawiająca się w polu widzenia plama, błyszcząca, drgająca i o różnym kształcie, która powiększa się i zastania widok, czasem aż do całkowitego oślepnięcia. Trwa to kilka minut, po czym przychodzi właściwy, trapiący ból, najpierw połowy głowy, później całej. Dołączają do niego inne objawy, jak nudności, bądź też wymioty. Ponadto chore podczas napadu migreny ma tzw. światłowstręt. Niekiedy towarzyszy temu wszystkim biegunka, dolegliwości sercowe itp. Nie trudno zatem wyobrazić sobie, jak bardzo męczący taki atak. Pod koniec — chore zasypia i budzi się bez bólu. Napady bywają lżejsze i cięższe, jakkolwiek by jednak nie było ograniczają one zdolność do pracy i w ogóle wykonywanie codziennych zajęć, mogą wystąpić także w różnych okoliczno-

stąpić np. w czasie weekendu za sprawą zmian atmosferycznych, ciepłego wiatru, czy mglistej pogody, albo z powodu niewłaściwego reżimu snu, zbyt długiego lub zbyt krótkiego. U niektórych ataki mogą wywoływać bodźce wzrokowe, jak telewizja, kino, nagle oświetlenie słonecznym.

— ...a sposób odżywiania?

— Również. Najczęściej wymienianym przez migreników pokarmem, który im szkodzi, są ostre sery, kakao, czekolada, czerwone wino i owoce cytrusowe. Są przypadki prowokowania napadu przez pokarmy mleczne. Na jednej z konferencji naukowych przedstawiono taki przykład: mężczyzna stosujący dietę wykluczającą spożywanie produktów mlecznych nie miał nawrotów bólu przez kilka lat. Ataki powtórzyły się dopiero po wypiciu butelki jogurtu. Chorego szybko potrąfią dostrzec związki między nasileniami objawów chorobowych, a czynnikami je wywołującymi. Mogą one wcale nie dotyczyć bodźców wzrokowych, atmosferycznych, emocjonalnych czy pokarmowych. Np. niektóre panie dostają napadów migreny tylko w powiązaniu z miesiączką.

— Czy oprócz głównych odmian migreny występują jeszcze inne mutacje tej choroby?

wielkie bóle głowy są sygnałem jakiejś innej, poważnej choroby, dlatego każdy, kto ma takie dolegliwości powinien zasięgnąć porady lekarskiej. Zwłaszcza, jeżeli zaczyna ją się one w wieku powyżej 35 lat.

— Wracając jednak do głównego tematu naszej rozmowy, czy możemy powiedzieć skąd bierze się migrena i jakie ma podłoże?

— Na całym świecie prowadzi się bardzo szerokie badania nad jej przyczynami i sposobami leczenia. Podłoże praktycznie jest jeszcze nie znane. Sądzimy, że ból związany jest z nieprawidłowym stanem naczyń krwionośnych głowy w czasie napadu — najpierw ulegają one silnemu skurczowi, potem nadmiernemu rozszerzeniu. Nie wiemy natomiast, co jest faktycznym stimulatorem tego zjawiska. Być może u chorego uwalniają się we krwi jakiegoś niewłaściwego substancje, które powodują ten skurcz. Na wiśm mówiąc, właśnie w naszym ośrodku przedmiotem zainteresowań są m. in. płytki krwi.

— Biorąc pod uwagę to, co przed chwilą usłyszałem o stanie naszej wiedzy odnośnie migreny, trudno chyba mówić o jej leczeniu...?

— Dziękuję za rozmowę.

Rozmawiał: **Piotr CYWIŃSKI**

W. CROFTS

Przekład: Urszula Łada-Zablocka, Krysina Jurasz-Dąbska

270

Jeżeli Philpot podwyższy jego dziesięć szylingów tygodniowo do czterdziestu, co umożliwi mu małżeństwo z Florą, to nie powie ani słowa. Philpot protestował, ale Roper był nieugięty, więc doktor musiał ustąpić. Gdyby to było wszystko, czego żądał Roper, to sprawę daloby się zatłwić w ciągu kilku minut. Służący jednak oznajmił, że chce mieć jakiś konkretny dowód zbrodni, bo w przeciwnym razie jego przewaga nad doktorem skończy się jeszcze tego samego wieczora: kiedy nie złoży swego zeznania natychmiast, niełatwo mu będzie potem wytłumaczyć, dlaczego zbrodnię zataił. Dlatego musi postąpić tak samo jak w sprawie z pielegniarką i żąda od Philpota przyznania się do morderstwa na piśmie. Przystał uroczyście zachować tajemnicę, dopóki będą wypłacane pieniądze, ale z równą powagą poprzysiął wystąpić do oświadczenia anonimowo na policję natychmiast, gdyby któregoś tygodnia nie otrzymał żądanych dwóch funtów. Philpot znów usiłował oponować, ale i tym razem musiał ustąpić. Jednakże zwrócił uwagę, że sporządzenie tego oświadczenia wymaga trochę czasu i nim je napisze, ciało ostygnie przed przybyciem policji i lekarza, a wtedy cała sprawa się wyda. Roper przyznał, że to dodatkowa trudność i zaproponował następujące rozwiązanie. Da Philpotowi czas na napisanie wyznania do dziesiątej wieczorem. Gdyby to nie nastąpiło, pójdą z Florą na posterunek policji opowiadając historię, że tylko Flora widziała, co się zdarzyło — ale Philpot jej nie zauważył; że tak była przerażona, iż sama nie wiedziała, co robić; i że dopiero po porozumieniu się z nim, z Roperem, na jego polecenie, by natychmiast ujawniła, co zobaczyła, przychodzi złożyć zeznanie.

Doktor z konieczności zgodził się i do dziewiątej zeznanie było gotowe. Ale z przewrotną pomysłowością znalazł sposób, by okpić swego przeciwnika i oświadczenie uczynić

271

bezużytecznym. Był wyjątkowo zdolnym rysownikiem i często zabawiał się podrabianiem czyjś pisma. Tym razem podrobił swoje własne. Napisał zeznanie, po czym przepisał je, litera po literze, do góry nogami. Była to niezła kopia jego własnego pisma, którą jednak każdy ekspert natychmiast uznałby za fałszerstwo. Gdyby kiedykolwiek przedstawiono ów dokument mógłby się wyprzeć autorstwa i przyjąłoby to bez kwestii.

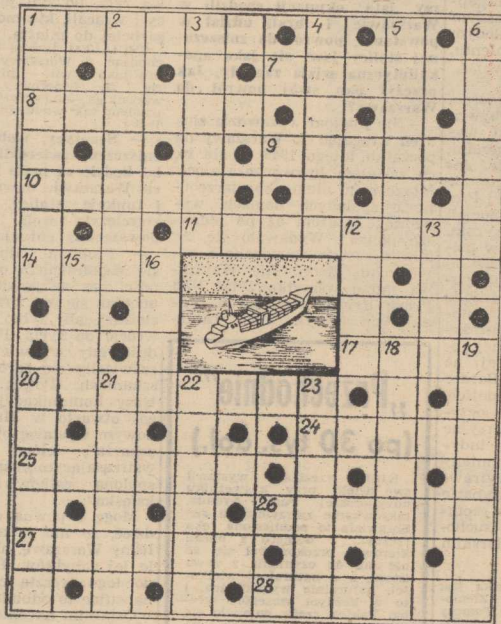
Ale Philpot wcale nie życzył sobie, by okazywano ów dokument. Byłby bowiem zanadto wiarygodny, a dociekania policji bardzo łatwo doprowadziłyby do jakichś odkryć, dzięki którym można by mu udowodnić winę. Udać więc, że choć niechętnie, ale robi to posłusznie, wręczył Roperowi dokument i obiecał wypłacać owe dwa funty tygodniowo ze skrupulatną dokładnością. Roper wierzył w wartość tego środka i obawiając się, że Philpot będzie usiłował go odzyskać, wynajął sobie skrytkę depozytową i tam go umieścił.

W cztery miesiące później, jak już zostało stwierdzone, Philpot opuścił Instytut Ransome'a i podjął pracę w Thirsby. Tu bardzo szybko poznał pana Averilla. Stary człowiek wzewał go do siebie uważając, że honorarium przybysza, który wyrabia sobie praktykę, będzie niższe niż dobrze prosperującego lekarza.

(cdn)

To nie takie trudne!

ZAPRASZAMY do rozwiązania kolejnej porcji rozrywek umysłowych. Prócz rozkoszy łamania głowy trud ten może przynieść również konkretne nagrody — każdy kto nadesłanie pod adresem redakcji (termin 10-dniowy, rozwiązania wyłącznie na kartach pocztowych) rozwiąza minimum dwóch zamieszczonych pozycji weźmie udział w losowaniu 3 bonów PKO po 250 zł każdy.

Krzyżówka

Pozioło: 1 — w „okienku”, 7 — świątynia w Indiach, 8 — gdy maszyna „zachoruje”, 9 — węgierski strój narodowy, 10 — kąpielisko i port rybacki nad Bałtykiem, 11 — z Klimandżaro, 14 — stolica Ghany, 17 — napad na boisku, 20 — świętojański, 24 — do ssania, gdy gardło boli, 25 — duża łódź okrętowa, 26 — obrazu, czyli tło, 27 — synowie Uranoisa i Gai, 28 — w dawnym prawie polskim wpis aktu prawnego do ksiąg sądowych;

Pionowo: 1 — obowiązkowo na każdym z „okienka”, 2 — ulepszone paterfon, 3 — na jego czele emir, 4 — epitet pod adresem kiegońskiego sędziego, 5 — sierżant na statku, 6 — jest rzymska, rosyjska i chemiczna (w Szczecinie już nie ma), 12 — od niej zimne wieczory i ranki, 13 — kawa rozpuszczalna, 15 — figura geometryczna, 16 — z rzędu mew-siewek, 18 — do pakowania towarów sypkich, 19 — włókno z liści agawy, 20 — podobno nie zając i nie ucieknie, 21 — Rokita, 22 — prawy dopływ Pilicy, 23 — tulów.

Arytmograf

- 1 — trychocysta lub knida = 1 — 2
— 3 — 4 — 5 — 6 — 7 — 8 —
— 9 — 10,
2 — konieczność trudnego wyboru =
6 — 5 — 11 — 7 — 12 — 2 — 13,
3 — najniższy stopień naukowy = 12
— 2 — 14 — 15 — 16 — 13 — 7
— 3.

1	7	14	2	4
12	2	16	9	3
4	5	6	8	2
2	11	7	15	9
10	1	5	13	2

Rozwiązania z numeru 168

Krzyżówka: zapalka, unik, dziecielnia, absolwentka, Rea, Keita, ras, skandal, aut, eter, Irma, Nagy, Zyta, Iwona, gnejs, naja, Koch; zdarzenie, azbest, pisak, kiwi, ul, Nitra, inkaust, kaa, clenie, okaryna, etamina, Nalazek, strach, droga, Egon, ryj, awo, aj. Anagram: szprotka — potrzask. Arytmograf: Tylko serce bije bezkarnie.

Mini-krzyżówka: gryka, ośnik, ciąża, banan, roślina, książka.

Nagrody wylosowali: Aleksander Łabodziński — Szczecin, Władysław Stępczński — Szczecin, Małgorzata Lewandowska — Koszalin. Nagrody są do odebrania w redakcji — III p. pokój 53. Zamiejscowym wysyłamy pocztą.

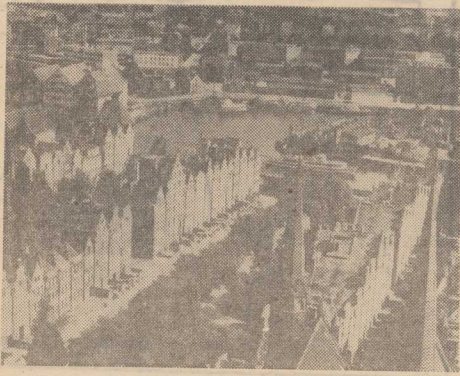
Kalambur

Plac i tuz karciany
oto krzyk upolowany.

Opracował:
Rudolf MACURA

Znasz-li ten kraj?

PROponujemy naszym Czytelnikom błyskawiczną mini-zgadywanke (nagrodą — własna satysfakcja). Oto miejsca znane, ale widziane jakby z innej perspektywy. Prosimy odgadnąć — co przedstawiają nasze zdjęcia. Odpowiedź — wewnątrz numeru.

● Katastrofa co 26 mln lat
● Tajemnice „obłoku Oorta“

CZY SŁOŃCE MA SMIERCIONOŚNEGO BLIŹNIAKA?

W CIĄGU 570 mln lat dzielących nas od istnienia najstarszych znanych organizmów, z powierzchni Ziemi znikła większość gatunków istot żywych. Do niedawna sądzono, że wymieranie to zachodziło stopniowo, mniej więcej z jednakową intensywnością. Potworna katastrofa, która przed 65 mln lat doprowadziła do wyginięcia dinozaurów, uważana była za wyjątek. Przeprowadzona w ostatnich latach dokładna analiza statystyczna danych o wyginięciu ponad 500 rodzin zwierząt morskich daje jednak podstawy do sądenia, że masowa i gwałtowna zagłada dinozaurów stanowi raczej własne regułę...

Badania przeprowadzone przez uczonych z Chicago wykazały, że w ciągu ostatnich 250 mln lat intensywność wymierania gatunków zmieniała się okresowo, narastając w ciągu ostatnich 26 mln lat, przy czym ostatnia katastrofa nastąpiła przed 13 mln lat. Ta uderzająca regularność świadczy — zdaniem uczonych — że mamy do czynienia z jakąś przyczyną pozaziemską.

Sredniowieczna wizja wszechswiata

Naukowcy amerykańscy sformułowali hipotezę głoszącą, iż nasze Słońce nie jest — jak dotychczas uważano — gwiazdą samotną, lecz że ma swego rodzaju „bliźniaka”, wespół z którym tworzy układ podwójny. Bliźniak ten miałby mieć masę równą dziesiątej części masy Słońca i znajdować się w odległości ok. 2,4 lat świetlnych. Miałby on być więc karmelkiem o niskiej jasności, co tłumaczy dotychczasowy brak

danych obserwacyjnych na ten temat. Co około 26 mln lat hipotetyczny bliźniak Słońca zjawia się w naszym pobliżu i przechodzi przez tzw. obłok Oorta, gigantyczne skupisko

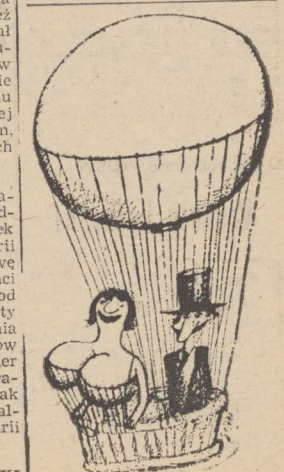
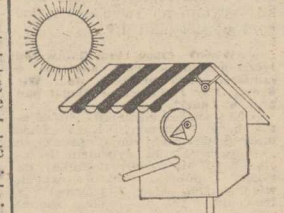
Jeśli tak — stwierdzili uczeni — to należy zbadać wielkie kraterzy, pozostałe na Ziemi po uderzeniach komet i meteorów, aby sprawdzić, czy w ich tworzeniu się istnieje jakaś okresowość. Tak też zrobiono, podając badaniom 13 największych kraterów, których wiek

dało się określić z dużą dokładnością. Wynik był uderzający: zetknięcia Ziemi z „gośćmi z kosmosu” następowały średnio co ok. 28 mln lat, zaś ostatnie maksimum datowane jest na 13,5 mln lat temu. Zgodność tych liczb z poprzednimi jest więc niezwykle: prawdopodobieństwo, że przyczyną tego jest przypadek, nie przewyższa 5 szans na tysiąc.

Teoria o istnieniu „bliźniaka” znalazła więc mocne potwierdzenie geologiczne. Ale — na razie tylko takie. Nic nie mówi ona o miejscu, w którym ów tajemniczy twór miałby się znajdować. Astronomowie szukają go obecnie wśród blisko miliona gwiazd o blasku mniejszym niż dwunasta wielkość. Nie jest to zajęcie beznadziejne — o elementach orbity poszukiwanej gwiazdy mówi co nieco jej okres obiegu.

R. Mueller i M. Davis z uniwersytetu w Berkeley — twórcy hipotezy o „bliźniaku” — zaproponowali już dla niego kilka nazw. M.in. proponują oni nazwę „Kali” — od imienia hinduskiej bogini śmierci i zniszczenia, „Indra” — od imienia wedyjskiego boga burz i wojny, a także... „Jerzy”, od imienia świętego, który według legendy miał pokonać smoka (dinozaura)...

Uśmiechnij się!

Matrymonialne kłopoty Szwajcarów

(Korespondencja własna „Kuriera”)

PONAD sto tysięcy samotnych kobiet i mężczyzn co roku odwołuje się do pośrednictwa ponad 100 działających w Szwajcarii biur matrymonialnych w poszukiwaniu partnera na „całe życie” bądź dla spędzenia miłych godzin.

Sama ta liczba świadczy chyba, że samotność musi niezłe dokuczać obywatelom alpejskiej republiki. I że społeczeństwo szwajcarskie jest dość zamknięte, a znalezienie w nim kontaktu, który zakończyłby się przed urzędniakiem stanu cywilnego lub przed oltarzem, niełatwe.

Czy nie może zaskoczyć np. ogłoszenie takiej treści:

„Hostessa linii lotniczych lat 27, 169 cm, piękna jak malowana, długowłosa blondynka o niebieskich oczach, czarująca nie tylko dzięki atrakcyjnemu wyglądowi zewnętrznemu, ale również dzięki naturalnemu sposobowi bycia i wielostronnemu zainteresowaniu. Ma nadzieję, że jeszcze to lato będzie mogła spędzić z odpowiednim mężczyzną”.

JEŻELI dziewczyna o takich walorach odwołuje się do pośrednictwa biura matrymonialnego, to co mówić o tych, które nie są długowłosymi blondynkami o niebieskich oczach? Albo też piękna hostessa sama nie wie czego chce...

„Uroczą, 39-letnią panią spod znak Wagi”, z Zurychu, która sama zamieszcza ogłoszenie w jednym z dzienników na kolumnie „Znajomość, Przyjaźń, Malżeństwo” — stawia sprawę jasno: „Życie bez mężczyzny jest jak zupa bez soli. Dlatego szukam uzupełniającego „ty” o sportowych i kulturalnych zainteresowaniach”.

Albo — tym razem ze strony płci brzydkiej: „Miejsce u me-

go boku jest puste. Gdzie jest ładna, młoda partnerka, która je zamieje? Szwajcar, lat 44, 182 cm, rozwiedziony, niezależny finansowo, dobrze wyglądający, czeka na ciebie”. Krótko, prosto i bez większych wymagań.

Tutejsze ogłoszenia i te własne i te redagowane przez biura matrymonialne — to niemal poetyczne utwory.

„Tu jestem — pisze pewna Szwajcarka, tęskniąca do męskiego towarzystwa. — Tęsknię znowu za partnerem (w późniejszym okresie z dziećmi), w którym moje nabrzmiałe troski, żywotowe kobiece struny będą mogły lepiej zabrznieć bez utraty odrębności mego charakteru” i ile lat ma to „tu jestem” nie pisze, wiadomo tylko, że szuka mężczyzny od 32 do 42 lat — „pełnego fantazji”. Kto będzie chciał poruszyć te „kobiece struny”?

CZY to szwajcarskie góry wywołują u szwajcarskiej płci pięknej takie nastroje? Czasami spotyka się je także u mężczyzn. Trudno żyć pięknie — pisze jeden z nich — Na co jednak zda się królestwo bez tej istoty, która inteligentnie, ujmująco i z kobiecą entuzjastycznością rozumie jak uczestniczyć w kierowaniu losem. W polowie lat trzydziestych, chodząc niekonwencjonalnymi drogami, szukam stałego impulsu do rzeczy twórczych w kobiecej postaci, która z wielkim uczuciem chciałaby stanąć u mego boku. Ciebie wspomagać, ciebie podziwiać, móc być z tobą razem — za to chciałbym ciebie nosić na rękach”.

Nie wiem, czy ten chadzący niekonwencjonalnymi drogami kandydat na męża szybko by się tym noszeniem na rękach

nie zmęczył. Szwajcarzy są jednak w swoich ofertach mniej romantyczni i bardziej konkretni.

„Doktor, lat 38, 168 cm — pisze jeden z nich w swoim ogłoszeniu — szuka pięknej, młodej smukłej przyjaciółki. Jeżeli jesteś taka, wówczas wiele innych spraw jest nie tak ważne. Albo — pisze inny — „Czy muszę rano zawsze budzić się samotny, pić samemu wino? Jestem urzędnikiem bankowym, lat 37, 172 cm i szukam ciebie, piękną istotę kobiecą ewentualnie z małym dzieckiem”. Niekiedy w grę wchodzi także sprawy majątkowe. „Wdowiec, lat 59, smukły, żywoty, majątny, szuka również mądrej damy. Majątek pożądany z samych względów paryletowych”. Tu już na romantyzm nie ma miejsca. Można by się tylko zapytać, czy ten 59-letni wdowiec szuka damy czy majątku?

Uderzające jest w tych ogłoszeniach, ilu poszukujących tego uzupełniającego „ty” odznaczają się wspaniałymi cechami zewnętrznymi i walorami wewnętrznymi.

W większości ogłoszeń można przeczytać, że są oni piękni, wysmukli, uroczy, czuli, atrakcyjni, powabni, słoneczne istoty, pełne kobiecości, bądź, z drugiej strony, walorów męskich. I to niemal bez względu na wiek, bo wyżej wymienione cechy powtarzają się w ogłoszeniach kandydatów od 70 lat. Przy czym pojęcie wieku jest traktowane z pewną swobodą. Z jednego z ogłoszeń można się dowiedzieć np., że „Gabi jest pełną wdzięku dziewczyną, lat

32, którą po prostu trzeba kochać, z jej radosnym uśmiechem i rozmarzonymi niebieskoczarnymi oczami. Gabi jest jednak nie tylko piękna, ale zna się również na gospodarstwie. W wolnym od zajęć czasu pisze poezję i lubi marzyć przy romantycznej muzyce. Szczęśliwy będzie ten mężczyzna, który zdobędzie jej serce”. Jak widać, mimo że Gabi zna się na gospodarstwie, nie zdołała jeszcze przekonać żadnego mężczyzny do swoich talentów i petyctych w i dziewczęcym stanie dociągnęła do 32 lat.

KIEDY czyta się te ogłoszenia reklamujące same zalety tych „słonecznych istot” (to też wizję z jednego z ogłoszeń), poszukujących drugiego „ty” — to można by dojść do wniosku, że w Szwajcarii żyją bądź same rusalki, bądź zaludniona jest efebami. Można się też zmartwić, że taki potencjał piękna, dobroci, miłości do ludzi i natury marnuje się w samotności. Może wynika to nie tylko z trudności w nawiązaniu kontaktu w zamkniętym raczej społeczeństwie szwajcarskim, ale i ze zbyt wygórowanych wymagań?

W każdym bądź razie wzajemne poszukiwania odpowiednich partnerów trwają. Rynek matrymonialny w Szwajcarii kwitnie. Za dwuletnią umowę o dostarczeniu adresów klienteli biur matrymonialnych płać od 3 do 4 tysięcy franków. Obrotowy biuro matrymonialnych ocenia się na co najmniej 25 milionów franków rocznie. Zwaczy twierdza, że wynoszą one jednak raczej 40 milionów franków. Jak by nie było i na matrymonialnych kłopotach w Szwajcarii robi się duże pieniądze...

Edward DYLAWEWSKI

